

ραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τὸ Γενάρη γένια σπέρνεις | καὶ θυ-
μόκουρα θερίζεις (θυμόκουρα=χόρτα μὲ βελονοειδῆ φύλλα,
συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ Γενάρη
οὔτε λαγὸς νὰ μὴ γατουρήσῃ 'ς τὰ σπαρμένα (ἢ κατὰ τὸν
'Ιανουάριον βροχὴ εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὰ σιτηρά, διότι ἐπι-
γίνεται παγετὸς καὶ τὰ καταστρέφει) Πελοπν. ('Αρεόπ.) 'Ο
Γενάξῃ ἔρι κικρέ. Μήτε 'αγὸ νὰ μὴν περάῃ τάσου (κικρέ=
πικρός, 'αγὸ=λαγός, τάσου=μέσα' κατὰ τὸν 'Ιανουάριον,
ὅτε βλαστάνει ὁ σῖτος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διέλευσις οὐδὲ λα-
γοῦ εἰς τὰ χωράφια) Πραστ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ
ἀλλαχ. Τὸ χιόνι τὸ Γενάρη εἶναι κοπρία τσαὶ τὸ Μάρτη εἶ-
ναι φωτία (ἢ πτώσις χιόνος κατὰ τὸν 'Ιανουάριον εὐνοεῖ τὰ
σιτηρά, ἐνῷ κατὰ τὸν Μάρτιον καταστρέφει αὐτὰ) Πελοπν.
(Κάμπος Λακων.) Γενάρη μῆνα κλάδευε, | φεγάρι μὴ γζε-
τάξης (ὁ 'Ιανουάριος θεωρεῖται ὁ καταλληλότερος μὴν διὰ
τὸ κλάδευμα) Πελοπν. (Λεῦκτρ. Πλάτ. Οἶτυλ.) Τὸ γνωμ.
ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Γενάρη τσαὶ Φλεβάρη φύτευε κα-
ταβολάδες Πελοπν. (Σαηδόν.) Χιόνισ', ἔβρεξ' ὁ Γενάρης; |
'Ολ' οἱ μύλοι μας θ' ἀλέθουν (αἱ τοιαῦται καιρικαὶ συνθῆκαι
εὐνοοῦν τὰ σιτηρά) Μῆλ. Καλὴ βαδκειὰ τὸν 'Αουστον τσαὶ
γέν-να τὸν Γεν-νάρην (βαδκειὰ=βατειά, ὀχεῖα' ἐπὶ τοῦ
γινομένου εἰς τὸν ἀρμόζοντα χρόνον) Κύπρ. Τὸ γνωμ. ἐν πα-
ραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τὸν Γεν-νάρη γόψε κλήμα | καὶ τὸν
'Αουστον σταφύλ-λαῖ (κάθε ἐργασία εἰς τὸν κατάλληλον χρό-
νον) Ρόδ. Κόττα, πίττα τὸ Γενάρη | καὶ παπὶ τὸν 'Αλωνάρη
(ἢ βρώσις ἐκάστου πράγματος πρέπει νὰ γίνεται τὸν κατάλ-
ληλον χρόνον) Πελοπν. (Γέρμ.) Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς
καὶ ἀλλαχ. 'Ο Γεν-νάρης γεν-νᾷ τξ' ἀπογεν-νᾷ (διὰ τὸ ἄ-
στατον τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον) Κύπρ. 'Ο ἥλιος
τοῦ Γεν-νάρη τξαι τὰ λόγια τῆς πολιτιτξῆς 'ἐν ἔχουν πίστιν
(πολιτιτξῆς=πόρνης' διὰ τὸ ἄστατον τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν
'Ιανουάριον καὶ τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτῆρος τῆς πόρνης) αὐ-
τόθ. 'Η χήρα κι ὁ Γενάρης ὅ,τι θέλει κάνει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος
ἐλευθερίαν εἰς τὰς πράξεις του) Πελοπν. (Λακων.)

'Ο Γενάρης γένια βγάνει | καὶ μουστάκια ξεκολώνει
τὰ μικρὰ παιδιὰ ζαρώνει, | γέρους τοὺς ἀναπαρώνει
(ἀναπαρώνει=θανατώνει' ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ψύχους ὑφίστα-
ται βλαπτικὴν ἐπίδρασιν τὸ σῶμα καὶ ἐνίοτε ἐπέρχεται
καὶ ὁ θάνατος) Πελοπν. (Οἶτυλ.) 'Ο Γεν-νάρης κι ἄ γεν-νᾷ, |
τοῦ καλοκαιριοῦ μηνᾷ (διότι βαίνομεν πρὸς τὴν ἄνοιξιν)
Λειψ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τοῦ Γεν-νάρη
τὸ φεγγάριμ | παρὰ λίον μέραιμ μονιάζ-ζει (διὰ τὴν κατὰ τὸν
μῆνα τοῦτον λαμπρότητα τῆς σελήνης) Χίος (Πισπιλ.) Τὸ
γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. || 'Ασμ.

Οἱ μέρες νὰ 'ναι τοῦ Μαγιοῦ κ' οἱ νύχτες τοῦ Γενάρη
νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ χορτάσω χάδι
Πελοπν. ('Ανώγ.)

Γεν-νάρη, γέν-να τοῦ Χριστοῦ καὶ φώτιση τοῦ κόσμου,
Φλεβάρη, βλέβες μ' ἄν-νοιξε 'ς τίς βλέβες τῷ βνάζιῳμ
Τῆλ. μου

'Αρχιμηνιὰ κι ἀρχιχροινὰ κι ἀρχὴ τοῦ Γεναρίου,
πρῶτα γεννιέτι οὐ Χριστὸς κ' ὕστερ' ἄγιους Βασίλης
Λῆμν. (Πλάκ.)

Φεγάριμ μου τοῦ 'Εν-ναριοῦ ἀπού 'σαι καλοῦ φέγου,
μῆλομ μου κατακότισνο, οἱ νέοι σὲ νδζηλεύου
Κάρπαθ. ('Ελυμπ.) Συνών. γαττόμηνας, καλαντάρης,
μισοχείμωνος. 2) 'Ο μελαγχολικὸς καὶ δύστροπος ἄν-
θρωπος Κεφαλλ. Κύπρ.: Φρ. Εἶναι ἕνας Γενάρης (ιδιότρο-
πος ἄνθρωπος) Κεφαλλ. 'Εν' Γεν-νάρης (ἐπὶ ἀνθρώπου,
εἶναι σκυθρωπὸς) Κύπρ. 3) 'Ο βοῦς ὁ κατὰ τὸν 'Ιανουάριον
μῆνα γεννηθεὶς 'Ηράκλ. 'Ηπ. (Κούρεντ. Πέρδικ.).

'Η λ. καὶ ὡς ὄν. Θῆρ. Σέριφ.

γεναρήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γεναρήδος 'Ηπ. (Πωγών.)
γυναρήδους Μακεδ. (Δεσκάτ.).

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

'Ο ἔχων σχέσιν μὲ τὸν μῆνα 'Ιανουάριον: Σπέρομε κριθάρι
γεναρήθο. Παγών. 'Εβαλα μνιὰ κλουθθαριὰ κ' ἔβγαλα γι-
ναρήθα π' λλούλια Δεσκάτ.

γεναριάτης ὁ, Κρήτ. 'εν-ναριάτης Κίμωλ.

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάτης.

'Ο γεννηθεὶς ἢ γινόμενος κατὰ μῆνα 'Ιανουάριον ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι 'εν-ναριάτης ὁ πετεινὸς Κίμωλ.

γεναριάτικα ἐπίρρ. Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ.). — Σ.
Δάφνης, Ν. 'Εστ. 25 (1939), 376 γεναργιάτικα 'Ερεικ. γε-
να'ριάτικα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γιναριάτ'κα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) 'εναριάτικα Νάξ. ('Απύρανθ.).

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γεναριάτικος.

Κατὰ τὸν μῆνα 'Ιανουάριον ἐνθ' ἄν.: 'Ανθίσανε οὐλές οἱ
μυγδαλιές γεναριάτικα κ' ἔροξε χιόνι καὶ τίς ξέρανε Γαρ-
γαλ. Γενα'ριάτικα δὲ δαξιδεῦει κἀνας μὲ τό παπόρι Κίτ.
Μάν. Μωρὴ, μὰ 'εναριάτικα θὰ σηκωθῆς μέσ'ς τῇ γαρδιᾷ
τοῦ χειμῶνα νὰ πᾶς 'ς τὴν 'Αθήνα; 'Απύρανθ. Γιναριάτ'κα
δὲ βααίνου Αἰτωλ.— Καὶ νὰ πού τῇ δεύτερῃ χρονιά, γενα-
ριάτικα, στολίστηκε μὲ τ' ἄνθια τῆς ἡ μυγδαλίτσα Σ.Δάφνης,
ἐνθ' ἄν.

γεναριάτικος ἐπίθ. σύνθηθ. γενα'ριάτικος Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) γιναριάτ'κους 'Ηπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Τρίκ.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'εναριάτικος Νάξ. ('Απύρανθ.) γινα-
ριάτ'κους Σκυρ.

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάτικος ἢ
ἐκ τοῦ οὐς. γεναριάτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

'Ο τοῦ 'Ιανουαρίου, ὁ κατὰ 'Ιανουάριον λαμβάνων ὑπαρ-
ξιν σύνθηθ.: Τὸ πρὸ λαμπρὸ φεγγάρι εἶναι τὸ γεναριάτικο
'Αθῆν. Τὸ γεναριάτικο φεγάρι εἶναι σὰ μέρα Κρήτ. Γενα-
'ριάτικος ἥλιος (πολὺ λαμπρὸς) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γενα-
ριάτικη νύχτα (πολὺ σκοτεινὴ) Πελοπν. (Γεωργίτσ.) Κρὺο
γεναριάτικο (δριμύ ψυχὸς) Πελοπν. (Κορινθ.) 'Εναριάτικο
φεγάρι πὲς πῶς εἶναι. Λένε πῶς φέγει σὰ μέρα Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) 'Εναριάτικο γρὺο 'ναι σήμερα αὐτόθ. 'Εναριάτικος
καιρὸς αὐτόθ. Γιναριάτ'κον λιμόν' (πλήρης χυμοῦ κατὰ
τὸν 'Ιανουάριον) Σκυρ. Γιναριάτ'κον ἀρνί, γι αὐτὸ εἶρι καλὸ
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πρώιμα κατσίκια, γιναριάτ'κα Θεσσ.
(Τρίκερ.) Κουνουπίδι γεναριάτικο Σῦρ. Γεναριάτικες βρο-
χές - σπορές Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Γιναριάτ'κα καλοκαιρά-
κια (αἱ 'Αλκυονίδες ἡμέραι) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶναι σὰ
γεναριάτικο λεμόνι (εἶναι ὑγιής, εὖρωστος) 'Ιων. (Κρήν.) ||
Γνωμ. Γεναριάτικο φεγάρι παρ' ὀλίγο σὰν ἡμέρα (διότι εἶ-
ναι πολὺ λαμπρὸν) Πελοπν. ('Αναβρ.) Γεναριάτικο φεγγάρι
κλάδευε καὶ μέρα μὴν ξετάξης (κατὰ τὸν 'Ιανουάριον,
ὅτε εἶναι πρὸς πανσέληνον, ἐπιτρέπεται τὸ κλάδευμα)
'Αττικ. Γεναριάτικα πουλλιά, αὐγουστιάτικα ἀβγά (τὰ
κατὰ τὸν 'Ιανουάριον ἐκκολαπτόμενα ὀρνίθια τὸν προσεχῆ
Αὐγουστον γεννοῦν) Πελοπν. (Δυρράχ.) Γεναριάτικα που-
γιά, αὐγουστιάτικα ἀβγά (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σίφν.
Γεναριάτικο πουλλί, καλοκαιρινὸ ἀβγὸ (συνών. τῷ προηγου-
μένῳ) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποιήμ.

'Εδῶ μιὰν ἄνοιξη καὶ τὸ χειμῶνα
μᾶς φέρν' ἡ γεναριάτικη λιακάδα
Μ. Τσιριμῶκ., 'Εκ. βιβλ., 20.

Καὶ τῆς γεναριάτικης | τῆς μυγδαλιᾶς ἡ χάρη
καὶ τ' ὄνειροσκέπασμα | πού ρίχνει τὸ φεγγάρι

Κ. Παλαμ., Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ. 2, 85. Συνών. *γεννα-
ρίτικος, γενναριώτης, γενναριώτικος*. β) Τὸ οὐδ.
κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. ἡ κακὴ ψυχικὴ διάθεσις, ὁ ἐκνευ-
ρισμὸς Κεφαλλ.: Φρ. *Ἔχει τὰ γενναριάτικα του* (ἔχει τοὺς
θυμούς του, εἶναι ὠργισμένος). Συνών. φρ. *Ἔχει τὶς κα-
κιές του. Ἔχει τὰ φεγγάρια του*.

γενναρίζω Βιθυν. (Παλλαδάρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.
Μιμοῦμαι τὸν Ἰανουάριον, κάμνω ὅ,τι καὶ ὁ Ἰανουάριος,
ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ. *Γεναρίζει, φλεβαρίζει καὶ καλοκαιρᾶς
μυρίζει* (κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἐπικεῖται ἡ πρὸς τὴν ἀνοι-
ξιν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ).

Γενναρίτης ὁ, ἀμάρτ. *Γεν-ναρίτης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

Ὁ μὴν Ἰανουάριος: Ἄσμ.

*Ἀρκιμην-νιὰ κι ἀρκιχρον-νιὰ κι ἀρκὴ τοῦ Γεν-ναρίτη
κι ἀρκὴμ βοῦ περιπάτησεν ὁ Κύριος 'ς τὸν γόσμο*.

γενναρίτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Γενναρίτικο σκοτάδι* (πυ-
κνὸν σκότος) Ἀρεόπ. *Γενναρίτικη νύχτα* (νύξ μακρὰ καὶ
λίαν σκοτεινὴ) Κίτ. *Γενναρίτικο φεγάρι* (ἡ λίαν λαμπρὰ σε-
λήνη) αὐτόθ. || Φρ. *Ἔναι σὰ γενναρίτικη νύχτα* (δὲ ἀνθρωπον
σύνοφρον καὶ στενοχωρημένον) αὐτόθ. || Γνωμ. *Γενναρίτικο
φεγάρι παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα* (διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς σε-
λήνης κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα) αὐτόθ.

γενναριώτης ἐπίθ. ἀμάρτ. *γενναριώτ'ς* Προπ. (Ἀρτάκ.
Κύζ.) Θηλ. *γεν-ναριώτισσα* Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιώτης.

Ὁ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐνεργῶν ἡ λαμβάνων ὑπαρξιν
Ἀρτάκ. Κύζ.: Φρ. *Γενναριώτ'ς* κάττος (ἐπὶ ἀσελγῶν, διότι ὁ
γάττος κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., ἡ ἀγελάς, ἡ γεννηθεῖσα κατὰ τὸν
Ἰανουάριον Νίσυρ.

γενναριώτικος ἐπίθ. Αἰγιν. Ἀττικ. Οὐδ. πληθ. *γεν-να-
ριώτικα* Πάτμ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γενναριώτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ. Αἰγιν. Ἀττικ.: Γνωμ. *Γενναριώ-
τικον φεγγάρι κλάδευε καὶ μέραν μὴ ξετάζης* (καθ' ὅλην
τὴν διάρκειαν τῆς πλησιφαοῦς σελήνης τοῦ μηνὸς Ἰανουα-
ρίου εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων).

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Αἱ αἰγες, αἱ ὁποῖαι
γεννοῦν κατὰ τὸν Ἰανουάριον Πάτμ. 2) Ἡ ὕψιμος σπορὰ
Νίσυρ.

γενναροκαβαλλικεύω ἀμάρτ. *γεν-ναροκαβαλ-λ^αικεύω*
Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τοῦ ρ. *καβαλλικεύω*.

Χρησιμοποιοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ ὑποζύγια δι' ἱππα-
σίαν: Γνωμ. *Ἀγγουστοτάζει, γεν-ναροκαβαλ-λ^αήκα* (τὰ ὑπο-
ζύγια πρέπει νὰ τρέφονται καλῶς πρὸ τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ
εἶναι κατ' αὐτὸν ἀκμαῖα πρὸς ἐργασίαν).

Γέναρος ὁ, ἀμάρτ. *Γέν-ναρος* Πάτμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* ὡς μεγεθ.

Ὁ Ἰανουάριος ὡς ἔχων περισσοτέρας ἡμέρας ἐν σχέσει

πρὸς τὸν Φεβρουάριον: Φρ. *Ἔβγα σὺ ὁ Γέν-ναρος | νὰ μπῶ
'γὼ ὁ Φλέβαρος | νὰ κάμω νιούς καὶ γέροντες | νὰ κατου-
ροῦ 'ς τ' αὐλάκι*.

Γεναροφλέβαρο τό, Πελοπν. (Οἶτυλ. Λεῦκτρ.) Πληθ.
Γεναροφλέβαρο Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ.
Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *Γενάρης* καὶ *Φλεβάρης*.

Ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν δύο μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φε-
βρουαρίου ἐνθ' ἀν.: Θὰ ῥθοῦνε τὰ *Γεναροφλέβαρο* καὶ θὰ δῆς
τὸ κρῦο Γέρμ. Τὰ *Γεναροφλέβαρο* ἔγινε ὁ κλάδος Κάμπος
Λακων. Μάν. || Ἄσμ.

*Τὸ Μάη πάει 'ς τὰ κουκκιά, τὸν Ἀουστο 'ς τ' ἀβέλι
καὶ τὰ Γεναροφλέβαρο 'ς τὶς τρυπες βαυνοβγαίνει*
(ἐνν. ὁ ἄρκαλος, ὁ ἀσβός) Σέλιν.

γενᾶς ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θηλ. *γεν-νοῦ* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ γενειοφόρος. Συνών. *γενάδας, γενᾶτος, γενειάτης*,
μουσαῖτος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. καὶ ὡς παρων. Κεφαλλ.

γενᾶτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Ἀφσάρ.)
Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Δεσφ.) — Ἰ. Βενιζέλ.,
Παροιμ.², 184, 114. Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1, 253 Γ. Ξενοπ.,
Ὁ κακὸς δρόμ., 30 Κόσμος, 173 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ.
Πρω. Δημητρ. *γινᾶτους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.
Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γενᾶτε* Τσακων. (Πραστ.) *ενᾶ-
τος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἀν.: *Σὰ γινᾶτους παππᾶς εἶν' αὐ-
τὸς* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τοῦ κριμνύδ' εἶμι γινᾶτου* αὐτόθ.
*Ἦρθε ὁ αἰ-Νικόλας μὲ τ' ἄσπρα don' ἐνάκια, τσί' ἐνᾶτοι
χαιρετᾶ Νάξ.* (Ἀπύρανθ.) *Μὰ ἔνα γριῖδι' ἐνᾶτο' τον ἡ γριᾶ
Παναιώτα* αὐτόθ. *Ἦγκι δύο, ἔνα γενᾶτε τσ' ἔνα σπανέ*
(ἦσαν δύο, ἕνας μὲ μεγάλα γένια καὶ ἕνας σπανός) Τσακων.
(Πραστ.) *Γενᾶτη γίδα* Πελοπν. (Μεσσ.) *Γενᾶτ' γίδα* Στε-
ρελλ. (Δεσφ.) *Ἐνας ψηλός, μαυρειδερός βοσκός μὲ τὰ
γενᾶτα κι ἄγρια τραγιά του* Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Παροιμ.
Οἱ *γινᾶτ'* τρῶν τὰ ψάρια (ἐπὶ τῶν πολυεξόδως διαιτω-
μένων, ὡς οἱ εἰς τὰς πόλεις καλῶς διαιτώμενοι κληρικοὶ)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο | καὶ τὸ δασομουστακάτο
Ἰων. (Κρήν.) Συνών. *γενάδας, γενᾶς, γενειάτης, μου-
σαῖτος*. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὥριμος Ἄνδρ.

γενέθλια τά, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *γενέθλιος* οὐσιαστι-
κοποιηθέν.

Ἡ γενέθλιος ἡμέρα, ἡ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τελουμένη ἑορτή:
*Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Σήμερα γιορτάζω τὰ γενέ-
θλιά μου. Ἐχω γενέθλια*. Πβ. Εὐριπίδ. Ἰων, 653 «θύσαι
θ' ἄ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν».

γενειάδα ἡ, κοιν. *γινειάδα* Σάμ. *γενᾶδα* Πόντ. (Κερασ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *ενειάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ) *γενεάδα*
Ζάκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ.
Πρω. Δημητρ. *γεν-νεάδα* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γενειάς*. Ὁ τύπ. *γενεάδα* καὶ παρ'
Ἐρωτοκρ. Α 617 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' οἱ δύο τοὺς ἐντρο-
πιάσασι δίχως νὰ τοὺς γνωρίσου, | γιὰτ' εἶχαν εἰς τὸ πρόσω-
πον γενεάδες καμωμένες». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

